

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 5. november 2004 (15.11)
(OR. fr)**

14207/04

COPEN 133

INITIATIV

af: 4. november 2004

fra: Kongeriget Belgien

Vedr.: Initiativ fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn

Hr. generalsekretær

Vedlagt fremsendes et initiativ fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn; initiativet bygger på artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union.

Formålet med initiativet er - på det særligt foruroligende område, som seksuelle lovovertrædelser begået mod børn, udgør - effektivt at supplere det forslag til Rådets afgørelse om udveksling af oplysninger fra strafferegistre, som Kommissionen forelagde på samlingen i Rådet (retlige og indre anliggender) den 25. - 26. oktober 2004.

(Høflighedsformel).

(sign.)

Jan de Bock

Initiativ fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Kongeriget Belgien,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har som mål at give borgerne et højt tryghedsniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det Europæiske Råd understregede på sit møde i Tammerfors den 15. - 16. oktober 1999, at princippet om gensidig anerkendelse bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område.

- (3) Rådet vedtog den 29. november 2000 et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Ifølge programrets punkt 3.4 vedrørende fortabelse af rettigheder og andre sanktioner er det nødvendigt, at visse sanktioner, for at være effektive inden for rammerne af det europæiske retlige område, anerkendes og håndhæves i hele EU. I den forbindelse besluttede Rådet (som foranstaltning nr. 22) at prioritere udarbejdelse af et instrument, der kan gøre rettighedsfortabelser effektive i den dømtes bopælsstat, og lade visse former for rettighedsfortabelse gælde på hele EU's område, i det mindste for visse kategorier af lovovertrædelser og rettighedsfortabelser.
- (4) Et forbud pålægges normalt pga de begåede handlingers grove karakter eller for at forebygge, at den dømte begår nye lovovertrædelser, og det er derfor af reel interesse, at et sådant forbud kan fuldbyrdes i enhver anden medlemsstat, på hvis område den dømte får opholdssted.
- (5) Bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi bør være en høj prioritet for EU, navnlig forebyggelse af risikoen for recidiv på dette felt. Rameafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi fastlægger på dette bestemte område, i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, en fælles mindstestrategi for EU i forhold til disse lovovertrædelser, navnlig med hensyn til de former for sanktioner og forbud, der skal fastsættes i national lovgivning. Princippet om gensidig anerkendelse bør finde anvendelse på det i nævnte rammeafgørelse udtrykkeligt foreskrevne forbud mod midlertidigt eller permanent at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn, når et sådant forbud er en følge af en straffedom for en af de lovovertrædelser, der vedrører seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

- (6) Kendskab til, at der foreligger et sådant forbud i en medlemsstat, er en nødvendig forudsætning for, at forbuddet kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Der findes flere internationale instrumenter med bestemmelser om udveksling af oplysninger om domme, navnlig den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager af 20. april 1959, ifølge hvilken medlemsstaterne skal underrette hinanden om alle straffedomme og påfølgende foranstaltninger indført i strafferegistret, der vedrører deres statsborgere. Den eksisterende retlige ramme må forbedres for så vidt angår udveksling af oplysninger om forbud, der er knyttet til sådanne domme -

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

AFSNIT I - ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Formål

1. Denne rammeafgørelse finder anvendelse på de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 2, 3 og 4 i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
2. Denne rammeafgørelse har til formål at fastsætte reglerne for, hvordan en medlemsstat på sit område anerkender og fuldbyrder et forbud, der er en følge af en dom for sådanne lovovertrædelser.
3. Denne rammeafgørelse indebærer ingen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og de grundlæggende juridiske principper knæsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 2

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved:

- a) "dom": enhver endelig afgørelse truffet af en straffedomstol, der fastslår en persons skyld i en lovovertrædelse
- b) "strafferegister": det eller de nationale registre, hvori domme registreres i henhold til national lovgivning
- c) "forbud": et forbud mod midlertidigt eller permanent at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn, som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, når et sådant forbud er en følge af en dom for en lovovertrædelse omhandlet i artikel 1, stk. 1
- d) "central myndighed": den myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 2 i Rådets afgørelse af [...] om udveksling af oplysninger fra strafferegistre
- e) "domsstat": den medlemsstat, i hvilken en domstol har afsagt dommen
- f) "fuldbyrdesstat": en anden medlemsstat end den, i hvilken en domstol har afsagt dommen, på hvis område den dømte har opholdssted.

AFSNIT II - OPLYSNINGER OM FORBUD

Artikel 3

Optagelsespligt

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger, for at ethvert forbud optages i strafferegistret.

Artikel 4

Oplysningspligt

1. Når domsstatens centrale myndighed i medfør af de internationale regler for gensidig retshjælp i straffesager fremsender oplysninger fra strafferegistret til en anden medlemsstat, anfører den forbuddet i registerudskriften.
2. Domsstatens centrale myndighed anfører ligeledes forbuddets varighed.

Artikel 5

Pligt til at anmode om oplysninger

Når en medlemsstats strafferegister som led i anvendelsen af denne rammeafgørelse i overensstemmelse med national lovgivning modtager en anmodning om oplysninger om en statsborger fra en anden medlemsstat, retter den systematisk en anmodning til den centrale myndighed i den medlemsstat, hvis nationalitet den pågældende har.

AFSNIT III - PROCEDURE FOR FULDBYRDELSE AF FORBUD

Artikel 6

Anerkendelse og fuldbyrdelse af et forbud

1. Fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder anerkender uden nogen form for formalitet ethvert forbud og fuldbyrder det, medmindre de kompetente myndigheder beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 7 anførte grunde til ikke-ankendelse eller ikke-fuldbyrdelse.
2. Når en myndighed i fuldbyrdesstaten modtager oplysning om, at der foreligger et forbud, fremsender den denne oplysning til den kompetente myndighed med henblik på anvendelsen af stk. 1. Den kompetente myndighed træffer afgørelse inden for en frist på tredivede dage regnet fra fremsendelsen af oplysningen.

Artikel 7

Grunde til ikke-anerkendelse og ikke-fuldbyrdelse

Fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder kan kun nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse af et forbud, når:

- a) straffen ifølge fuldbyrdelsesstatens lovgivning er forældet, forudsat at de strafbare forhold i henhold til denne stats egen straffelovgivning hører under dens kompetence
- b) det drejer sig om en udeblivelsesdom, og den berørte person ikke er blevet indstævnet personligt eller på anden måde er blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, der har ført til udeblivelsesdommen
- c) der er afsagt dom over den berørte person for de samme forhold i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 8

Fuldbyrdelsesbestemmelser

1. For at fuldbyrde et forbud kræver fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed ikke andre formaliteter end den formular B, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i Rådets afgørelse af [...] om udveksling af oplysninger fra strafferegistre.

2. Hvis forbuddets varighed overstiger det maksimale tidsrum, der er fastsat i fuldbyrdelsesstatens lovgivning for samme lovovertrædelse, nedsættes forbuddets varighed til dette maksimale tidsrum.

Artikel 9

Appel

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige dispositioner for at sikre, at den dømte uden opsættende virkning kan appellere anerkendelsen og fuldbyrdelsen af et forbud i medfør af artikel 6. Appelsagen anlægges ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med dennes stats nationale lovgivning.
2. Den afsagte doms præmisser og den idømte straf kan ikke anfægtes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 10

Senere ændringer

1. Den centrale myndighed i domsstaten underretter den centrale myndighed i fuldbyrdelsesstaten om enhver senere foranstaltning, herunder genoptagelse, benådning, amnesti, oprejsning og slettelse af registret, der berører forbuddet. Fuldbyrdelsesstatens centrale myndighed fremsender sådanne oplysninger til den kompetente myndighed med henblik på anvendelsen af artikel 6, stk. 1.

2. Når fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed modtager underretning om en senere foranstaltning, der berører et forbud, efter stk. 1, tilpasser den de foranstaltninger, der er truffet i medfør af artikel 6, stk. 1, i overensstemmelse hermed.

AFSNIT IV - AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 11

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelse inden den [...].
2. Medlemsstaterne meddeler inden for samme frist Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. På baggrund af en rapport udarbejdet af Kommissionen ud fra disse oplysninger undersøger Rådet inden den [...], om medlemsstaterne har efterkommet denne rammeafgørelse.

Artikel 12

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EU-Tidende.

RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION

Bruxelles, den 20. december 2004 (10.01)
(OR. fr)

14207/04
ADD 1

COPEN 133

ADDENDUM TIL INITIATIV

af: 4. november 2004

fra: Kongeriget Belgien

Vedr.: Initiativ fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn

Vedlagt følger til delegationerne den forklarende note vedrørende initiativet fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn.

**Initiativ fra Kongeriget Belgien med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om
anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for
seksuelle lovovertrædelser begået mod børn**

Forklarende note

1. Indledning

Formålet med denne rammeafgørelse er at forbedre samarbejdet mellem Den Europæiske Unions medlemsstater med hensyn til at beskytte børn mod seksuelle overgreb, idet der navnlig lægges vægt på at sikre en effektiv håndhævelse af de rettighedsfortabelser, der er knyttet til straffedomme, der idømmes for denne type strafbare handlinger.

Det er i øjeblikket ikke muligt at sikre, at en rettighedsfortabelse, der idømmes i én medlemsstat, får retsvirkning i de øvrige medlemsstater, selv om den dømte person kan bevæge sig frit på Den Europæiske Unions område. En person, der er blevet dømt for pædofili i en medlemsstat, og som i denne medlemsstat har fået forbud mod at udøve aktiviteter, der kan indebære kontakt med børn, kan således omgå et sådant forbud ved at flytte til en anden medlemsstat. Denne situation er ikke acceptabel, når man ved, at sådanne forbud generelt pålægges på grund af de begåede handlingers grove karakter eller for at forebygge, at den dømte begår nye lovovertrædelser. Situationen harmonerer heller ikke med ånden bag et europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

To forskellige typer foranstaltninger kunne komme på tale for at afhjælpe disse væsentlige lakuner, nemlig enten foranstaltninger, der sikrer, at der tages hensyn til udenlandske domme i forbindelse med håndhævelsen af rettighedsfortabelser og forbud, der er fastsat i lovgivningen i den stat, på hvis område personen har taget ophold, eller foranstaltninger, der sikrer, at rettighedsfortabelsen og forbud, der ledsager en udenlandsk dom, anerkendes.

I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors er valget faldet ud til fordel for anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på forbud, der er en følge af udenlandske domme for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn. Denne løsning forekommer at være den bedste, fordi det materielle anvendelsesområde er klart defineret og begrænset til en sektor, hvor definitionerne af en række lovovertrædelser er blevet harmoniseret ved Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi¹. Nævnte rammeafgørelse pålægger desuden udtrykkeligt medlemsstaterne at fastsætte i deres nationale lovgivning, at domme for denne type overtrædelser skal ledsages af et forbud.

Formålet med nærværende rammeafgørelse er derfor på dette bestemte område at forbedre samarbejdet mellem EU's medlemsstater ved at forpligte den medlemsstat, hvor den dømte person har sit opholdssted, til at anerkende et forbud, der er pålagt i udlandet, og fuldbyrde det på sit område. Udkastet udgør derved en konkret anvendelse af det almindelige princip om gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser, som i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i 1999 betragtes som hjørnестenen i det retlige samarbejde i Den Europæiske Union.

En anden lakune i det nuværende samarbejde er, at der ikke foreligger oplysninger om tidligere straffe på EU-plan. For at sikre, at princippet om gensidig anerkendelse af rettighedsfortabelser og forbud får virkning i praksis, forekommer det nødvendigt, at oplysninger om sådanne fortabelser og forbud udveksles mellem medlemsstaterne, således at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, som den dømte person flytter til, får kendskab til dem. Medlemsstaterne har i øjeblikket kun et ufuldstændigt billede af de domme, som en person er blevet idømt i udlandet. De får kun automatisk kendskab til domme, som afsiges mod deres egne statsborgere i en anden medlemsstat, i medfør af artikel 22 i den europæiske konvention af 1959 om gensidig retshjælp i straffesager². Denne uvidenhed forværres af, at mange medlemsstater ikke optager disse udenlandske domme i deres nationale strafferegistre. Hvad angår rettighedsfortabelser og forbud, som ledsager dommene, er situationen endnu mere problematisk, da denne type foranstaltninger ikke nødvendigvis fremgår af det udenlandske strafferegister.

¹ EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.

² Europarådet, ETS nr. 30.

For at rette op på denne situation og for at sikre, at princippet om gensidig anerkendelse af rettighedsfortabelser og forbud får reel virkning, fastsætter rammeafgørelsen en række minimumsforpligtelser med hensyn til underretning af de øvrige EU-medlemsstater.

En sidste lakune i EU-samarbejdet på dette område er, at samarbejdet i de fleste tilfælde er begrænset til kun at omfatte senere retssager og derfor ikke har nogen forebyggende virkning. Som tidligere understreget er selve formålet med en rettighedsfortabelse imidlertid frem for alt at forhindre, at der begås nye lovovertrædelser. Det er derfor af altafgørende betydning, at rettighedsfortabelser, der ledsager udenlandske domme, omgående kan få retsvirkning uden at vente, til der begås nye overtrædelser. Det er derfor ikke acceptabelt, at det udenlandske strafferegister udelukkende kan konsulteres med henblik på brug i en retssag, eftersom en stor del af interessen i at have adgang til disse oplysninger ligger på det administrative og forebyggende plan. En medlemsstat bør tværtimod have pligt til at konsultere oprindelsesstatens strafferegister, hver gang den har brug for at konsultere sit eget nationale strafferegister, også når oplysningerne fra strafferegisteret er nødvendige for at tillade udøvelsen af en bestemt aktivitet, der falder ind under rammeafgørelsens anvendelsesområde.

Rammeafgørelsen er opdelt i fire afsnit.

Afsnit I vedrører rammeafgørelsens anvendelsesområde.

Afsnit II tager sigte på at gøre det lettere for den dømtes opholdsstat at gøre sig bekendt med pålagte forbud, når disse er en følge af en straffedom, der er idømt i en anden medlemsstat. De fastsatte forpligtelser betragtes som en nødvendig forudsætning for anerkendelsen af sådanne forbud.

Afsnit III gør rede for proceduren for fuldbyrdelse af forbud, der er omfattet af rammeafgørelsen, i medfør af princippet om gensidig anerkendelse. Dette afsnit, som forpligter alle medlemsstater til på deres område at anerkende og fuldbyrde forbud, som de har kendskab til, udgør rammeafgørelsens kerne.

Afsnit IV indeholder de afsluttende bestemmelser.

2. Bemærkninger til de enkelte artikler

Artikel 1 - Formål

Artikel 1 fastsætter rammeafgørelsens anvendelsesområde og formål. Rammeafgørelsen finder anvendelse på de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 2, 3 og 4 i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi¹. Den tager sigte på at anvende princippet om gensidig anerkendelse på forbud mod at udøve visse aktiviteter, når disse forbud er en følge af domme for denne type lovovertrædelser.

Artikel 1 indeholder desuden en klausul om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der er inspireret af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne² og Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale³.

Artikel 2 - Definitioner

Artikel 2 indeholder definitionerne af nogle væsentlige begreber, der anvendes i rammeafgørelsen. Definitionen af dom er inspireret af definitionen i Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om udveksling af oplysninger fra strafferegistre⁴.

¹ EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.

² EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

³ EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

⁴ KOM(2004) 664 endelig.

Definitionen af strafferegister er overtaget fra samme kommissionsforslag. Strafferegisteret er det nationale register, hvori sådanne domme registreres. Der er taget højde for, at nogle stater kan have flere strafferegistre.

Definitionen af forbud tager hensyn til, at den omhandlede type forbud ikke er harmoniseret på EU-plan, og at et sådant forbud kan variere fra en medlemsstat til en anden. Et forbud mod at udøve visse aktiviteter er kun omfattet af rammeafgørelsen, for så vidt det direkte er knyttet til en straffedom. Dette er navnlig tilfældet, når forbuddet idømmes af en straffedomstol samtidig med selve dommen, eller når det automatisk følger af loven. Det vil derimod ikke være tilfældet, hvis forbuddet kan føres tilbage til en administrativ myndigheds skøn.

Den centrale myndighed er defineret som den myndighed, medlemsstaterne vil skulle udpege i medfør af artikel 2 i ovennævnte rådsafgørelse om udveksling af oplysninger fra strafferegistre som foreslået af Kommissionen.

Domsstaten er defineret som den medlemsstat, i hvilken dommen er afsagt.

Fuldbyrdesstaten er defineret som den medlemsstat, på hvis område den dømte har opholdssted.

Artikel 3 - Optagelsespligt

Artikel 3 forpligter den enkelte medlemsstat til at optage et forbud i sit strafferegister. Denne pligt gælder både, når dommen, som forbuddet er en følge af, er blevet afsagt i medlemsstaten, og når medlemsstaten har fået dommen meddelt automatisk eller på anmodning i henhold til relevante internationale konventioner, navnlig artikel 13 og 22 i den europæiske konvention af 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

Artikel 4 - Oplysningspligt

Artikel 4 forpligter den medlemsstat, hvori forbuddet er blevet idømt, til at anføre det i den udskrift af strafferegisteret, den automatisk eller på anmodning sender til en anden medlemsstat i henhold til gældende internationale konventioner, navnlig artikel 13 og 22 i den europæiske konvention af 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

Pligten til at anføre en sådan oplysning påhviler kun medlemsstatens centrale myndighed. Den gælder ikke for de judicielle myndigheder, når disse benytter sig af muligheden for at sende hinanden oplysninger vedrørende strafferegisteret direkte i medfør af artikel 6, stk. 1, i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater¹.

Den centrale myndighed skal ligeledes anføre forbuddets varighed i den udskrift, den fremsender.

Artikel 5 - Pligt til at anmode om oplysninger

Artikel 5 forpligter en medlemsstat, hvis strafferegister konsulteres på nationalt plan vedrørende en persons tidligere straffe, til at rette anmodning til strafferegisteret i den stat, hvis nationalitet den pågældende har. Nationalitetsstaten skal nemlig i medfør af artikel 22 i den europæiske konvention af 1959 om gensidig retshjælp underrettes om et eventuelt forbud, og den har i henhold til artikel 3 og 4 i rammeafgåelsen pligt til at optage et eventuelt forbud i sit eget strafferegister og anføre det i enhver udskrift, den fremsender.

Pligten til at konsultere nationalitetsstatens strafferegister gælder kun, hvis en medlemsstats nationale strafferegister konsulteres i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgåelsen, f.eks. med henblik på at give adgang til et erhverv, der indebærer tilsyn med børn.

¹ EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

Artikel 6 - Anerkendelse og fuldbyrdelse af et forbud

Artikel 6, stk. 1, lader princippet om gensidig anerkendelse finde anvendelse på forbud, der er omfattet af rammeafgørelsen.

Stk. 2 fastsætter derudover en frist for at tage stilling til anerkendelsen og fuldbyrdelsen af et forbud, som er på tredive dage fra det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed er blevet gjort bekendt med forbuddet.

Artikel 7 - Grunde til ikke-ankendelse og ikke-fuldbyrdelse

Artikel 7 nævner de mulige hindringer, der kan forekomme for anerkendelse eller fuldbyrdelse, nemlig når straffen ifølge fuldbyrdelsesstatens lovgivning er forældet, når det drejer sig om en udeblivelsesdom, eller når *ne bis in idem*-princippet gør sig gældende. Disse grunde til afslag er inspireret af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 8 - Fuldbyrdelsesbestemmelser

Artikel 8, stk. 1, fastsætter, at den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der er kompetent til at tage stilling til anerkendelsen og fuldbyrdelsen af et forbud, ikke må kræve andre formaliteter end den formular, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i Rådets afgørelse om udveksling af oplysninger fra strafferegistre som foreslået af Kommissionen.

Stk. 2 fastsætter desuden, at hvis forbuddets varighed overstiger det maksimale tidsrum, der er fastsat i fuldbyrdelsesstatens lovgivning for samme lovovertrædelse, nedsættes forbuddets varighed til dette maksimale tidsrum. Man forestiller sig hermed en obligatorisk forvandling af det udenlandske forbud, der bringer det i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lov.

Artikel 9 - Appel

Artikel 9, stk. 1, pålægger fuldbyrdelsesstaten at sørge for, at den berørte person uden opsættende virkning kan appellere den afgørelse, der træffes af den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af et forbud.

Det fastsættes imidlertid i stk. 2, at den afsagte doms præmisser og den idømte straf ikke kan anfægtes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 10 - Senere ændringer

Artikel 10, stk. 1, tager sigte på at dække eventuelle senere ændringer, som måtte forekomme i den stat, hvori dommen er afsagt, og som har konsekvenser for det forbud, der er knyttet til dommen.

Stk. 2 fastsætter, at domsstatens centrale myndighed skal underrette den myndighed, der i fuldbyrdelsesstaten er kompetent til at tage stilling til anerkendelsen og fuldbyrdelsen af et forbud, således at denne kan foretage de nødvendige tilpasninger af de foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med gennemførelsen af forbuddet.

Artikel 11 - Gennemførelse

Artikel 11 er en standardbestemmelse, der omhandler gennemførelsen af rammeafgørelsen.

Artikel 12 - Ikrafttræden

Artikel 12 præciserer, at rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen af EU-Tidende.